

Rævningeretternes Virksomhed ikke indskrænkes i for høi en Grad, og dette vil let blive Tilfældet, naar Lovudkastets Bestemmelse blev opretholdt, og den nye Straffelov, som man tør vente, skulde nedsette Straffen betydeligt for enbeel af de vigtigere, hyppigst forekommende Lovbrud. Skjøndt her saaledes foreligger et af de Spørgsmaal, der muligt kan blive besvaret noget anderledes, naar Loven endelig skal træde i Kraft, synes det dog rettest, at den Tanke, der ligger til Grund for Opsattelsten af Forholdet, faaer sit Udtryk. I Genhold hertil maatte § 6 undergaae en Forandring.

Slutningen af § 7, angaaende Underdommeres Anklagekjendelse, vil finde sin Afgjørelse ved Bestemmelserne, der vedtages under 2det Affsnits Kapitel 3.

Til § 17 synes det rettest at henflytte (med fornøden Forandring) de Bestemmelser, der findes i §§ 56—59, da de ikke angaae Forandring af Berneling, men vedrøre Afgrensningen af Rævningeretters og Underretters Omraade.

Ved at betragte de lovkerde Dommeres Stilling i Rævningeretten, gaaer Udvalget ud fra, at Rævningerettens Formand bør søges blandt Landets høyerste Lovkerde. Der kan ikke anvendes for stor Omhu ved dette Valg. Det skal ikke benægtes, at Meget kan tale for at lade disse Mænd være Medlemmer af Høiestret eller en af Landsoverretterne (§ 19), saa at de, naar de tages andetsteds fra, indtræde i disse Retter. Enkelte af Udvalgets Medlemmer have vel meent, at vægtige Grunde kunde tale for at have færre Førstedommere, der maatte tildeles større Kredse og som kom til at staae udenfor de faste Retter, ene henviste til Virksomhed som Rævningsdommere, men af finansielle Hensyn stilles intet Forslag herom. Udvalget gaaer ud fra, at der enten maa tillægges dem høiere Lønning end den almindelige for Medlemmer af de høiere Retter eller rigelige Diæter.

Derimod kan Udvalget ikke tiltræde Bestemmelserne om en Slags Mellemdommer, der skulde danne ligesom en Overgang fra Formanden til den tilforordnede Underdommer. Det synes rettere, efterat en Formand, som vi

tænke os udrustet med en stor Myndighed og som den eneste sande Leder under selve Hovedforhandlingen, er stillet i Spidsen for Retten, at tilforordne ham tvende Meddommere, hvis Valg paaesende kunde være frit imellem Landsoverretternes Medlemmer og Underdommerne, da det stundom kunde frembyde Vanskeligheder at finde Underdommere, der kunde benyttes til den Gjerning. Medens Rettens Formand burde bestikkes af Kongen for et længere Tidsrum, f. Ex. 5 Aar, vilde det vistnok være rettest, at Meddommerne kun bestikkes for eet Aar og da for en større eller mindre Kreds. Herefter maatte saavel § 19 som §§ 20 og 21 undergaae Forandring.

I Stedet for Bestemmelsen om Retskriveren ved Rævningeretten udenfor Kjøbenhavn foreslaaes: at Rævningerettens Formand vælger Retskriveren.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Indførelsen af Kredsretter (§ 22) skal Udvalget udtale sig ved 2det Affsnits 3de Kapitel.

Kapitel 2.

Vi gaae nu over til at berøre Udcastets Regler om Dannelsen af den almindelige Rævningsliste, Fremgangsmaaden ved Udvalgslistens Affattelse og den endelige Dannelse af Tjenestelisten, Rævningernes Møde m. v.

Lovudkastet har givet en meget udstrakt Udgang til at være Rævning: Enhver, der er valgberegtiget til Folkethinget (§ 26), kun med Undtagelse af en stor Deel Embedsmænd (§ 27), kan blive opsørt paa Rævningslisten. Vi skulle anbefale Reglen og ligeledes Undtagelserne, dog at „andre Embedsmænd ved Retterne“ ikke optages blandt Undtagelserne, og at „Embedsmænd under Ministerierne“ indskrænkes til „Departementschefer“, da disse forskjellige Embedsmænd meget godt kunne gjøre Tjeneste som Rævninger, uden at Statens Lary lider ved, at de benyttes, ligesom det ikke kan befrygtes, at de skulde være u selvstændige eller afhængige Rævninger. Undtagelsen for „de af Staten anerkjendte Troesfamsunds Geistlige“ foreslaaer Fleertallet udbibet ved at sætte: „andre Geistlige“.